

Panama

Könnyelműen megígértem, hogy néhány szót mondok én is erről az angliai utazásról. Azért volt könnyelműség ez az ígéret, mert ahogy keresgélem azt a néhány szót, sehol nem találom. Csak magát az utazást, melyről tudnom kellett volna, hogy egymagában álló egységes valami, akár egy izgalmas történet. Tudnom kellett volna, de egyéb aggasztó tulajdonságaim mellett már feledékeny is vagyok. Persze, menthető ez a feledékenység, hiszen harminc esztendeje, hogy istenigazában nem utaztam, s ennek a harminc esztendőnek a törmelékei eltemették azt a műfaji igazságot is, hogy az utazás egymagában álló egységes valami, akár egy izgalmas történet, melyből egy-két szót kiragadni csak akkor természetes, ha álmodik az ember az utazásról.

Hát úgy teszek, mintha valóban álmodnám.

Látom magamat ifjú koromban, fejemen egy szalmakalappal. A kalap patyolatfehér, s könnyű, mint a lepke szárnya. Nem csoda, mert a kalap nem afféle közönséges szalmakalap, amilyent némely faluban, nálunkfelé is, nagy számban és eladásra készítenek. Nem afféle, hanem panamaszálakból van. Ahogy a jótékony paradicsomnövényt nem az Ádám- és Éva-féle Paradicsomról nevezték el, úgy a panama szalmakalapot sem a híres Csatornáról. Hanem a panama-pálma szálaiból készítik. De hogy a paradicsomnak mégis legyen valami köze az Édenkerthez, a panama-pálmának is van annyi, hogy a Csatorna körüli államokban termik leginkább, így Nicaraguában, Costa-Ricában és természetesen Panamában.

Hát ifjú koromban volt nekem egy ilyen panama szalmakalapom.

Ki ne értené meg, hogy az ember minden alkalmat megragad arra, hogy az ifjúkorát visszavarázsolja. A nő a forró szép szavakat, melyeken meg lehet botránkozni; a férfi a könnyelműséget, mely a boldogság káprázatával vette körül.

Én is így cselekedtem.

Ábrándos és meleg lelkiismerettel cselekedtem így, mert hiszen sohasem őrizkedtem attól, hogy esendő emberi tulajdonságaimtól, mely legjobban öszszeköt más emberekkel, megszabaduljak. Mondhatom, ezeket a közösségi szálakat nagyjából sikerült is megőriznem; s hogy tovább is ápoljam ezt a tulajdonságomat, elhatároztam már itthon, hogy Angliában veszek magamnak egy panama szalmakalapot.

Őszi idő lévén, ez a vágyam nem volt bátortalan.

Isten azonban megsegített, mert Londonban, az Oxford streetnek egyik mellékutcájában, sikerült rátalálnom két gyönyörű panamakalapra. Nagy szerencsém, hogy csak egy fejem van, mert szűkös voltomban mind a kettőt nem tudtam volna megvenni.

Az egyiket azonban megvásároltam. „Genuine panama”, vagyis valódi.

A lakásomon bárki megnézheti.